

[Peter Larsen.]

det nu ligge. Det er ret ejendommeligt at konstatere, at det, man for få dage siden så kraftigt gik imod og i stærke ord fordømte, det har man nu måttet acceptere. Jeg synes, det er ret interessant at konstatere her ved denne lejlighed at sådan kan det også gå.

Nej, hvis man skal finde årsagerne til, at vi nu befinder os i en situation, hvor vi står over for at få vore tanker gennemført, tror jeg, vi kan finde dem på 3 områder. For det første har vi fået en ny og, må jeg føje til, mere realitetsbetonet socialminister, end vi havde dengang. For det andet har fortsættelsessygekassernes stædige kamp trods de forringede vilkår fremkaldt en voksende sympati i den danske befolkning, som også har været medvirkende til at fremkalde reaktionen herinde. I denne kamp har de leveret et bevis på, at de er effektive i deres forsikringer, at de er effektive i de ydelser, de giver befolkningen, og at de er billige i drift. Ellers ville de næppe have kunnet klare disse vanskeligheder.

Og må jeg endelig for det tredje i al beskedenhed nævne den indsats, vi fra oppositionens side har ydet i denne sag, de forslag, vi har stillet både dengang og nu, de taler, der har været holdt, og den stemning der er rejst. Jeg tror, at også det har været medvirkende til det resultat, der nu formentlig snart foreligger.

Jeg skal ikke gå dybere ind på disse ting ved denne lejlighed. Jeg har ment, at en klaring af disse rent politiske spørgsmål var nødvendig for at få fuldstændigt overblik over, hvordan udviklingen har formet sig. Jeg kan igen komme med den bemærkning, at meget kunne have været undgået, hvis man i tide havde lyttet til vore synspunkter. Nu bliver opgaven at rette på de mangler, man ikke fik ud af 1960-loven, og ikke alene rette på manglerne, men også søge at gøre loven betydelig mere klar på en række områder.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger både til de af den højtærede socialminister fremsatte udtalelser og de forslag, som her er fremsat. Vi havde jo håbet, at ministeren kunne have efterkommet vort første punkt, nemlig at fortsættelsessygekasserne stadig kunne gå ind som et fast led i den offentlige sygeforsikring. Det har

ministeren, så vidt jeg har forstået hans udtalelser i dag, ikke helt kunnet gå ind for, men vi vil alligevel prøve på i udvalget at se, om der skulle være en vej frem, fordi vi finder — og det ligger også i de bemærkninger, ministeren senere gjorde til de andre punkter i vort forslag — at der vil være en voksende berøringsflade mellem de almindelige sygekasser og fortsættelsessygekasserne.

Med hensyn til ministerens bemærkning om, at han ikke finder, det er rimeligt, at fortsættelsessygekasserne får lejlighed til at optage medlemmer med indtægter under sygekassegrænsen, kan jeg heller ikke erklære mig helt tilfreds. Vi har den principielle opfattelse, at folk bør have mulighed for selv at bestemme, hvilken forsikringsform de vil have. Ønsker man den friere form, hvor man ikke modtager hjælp fra staten, så bør man have lov til det. Jeg vil i hvert fald mene, at der i denne forbindelse er et problem, vi nøjere må have overvejet, nemlig spørgsmålet vedrørende de børn, hvis forældre står i fortsættelsessygekasserne, og som, når de fylder 16 år, skal flyttes over i de almindelige sygekasser. Jeg ville finde, det var rimeligt, at de i hvert fald kunne fortsætte som medlemmer af den kasse, hvori de har stået fra fødslen sammen med deres forældre. Sådan kan der være adskillige andre punkter, som må underkastes en nærmere prøvelse, og det er bl.a. dette, der er baggrunden for, at vi har ønsket, at fortsættelsessygekasserne ikke alene skulle bevare deres medlemmer under indtægtsgrænsen, men også skulle kunne optage medlemmer under denne grænse.

Vedrørende sygelønsordningen er vi tilfredse med, at man nu åbner mulighed for, at fortsættelsessygekassernes medlemmer også kan få del i denne, lad os kalde den den tvungne sygedagpengeordning. Det gør mig lidt betænkelig, at man efter den aftale, der er truffet mellem sygekasser, minister og fortsættelsessygekasser, har fastslået, at pengene skal udbetales gennem de almindelige sygekasser. Jeg kan ikke på forhånd overse, hvordan dette vil virke i praksis, men man anfører, at det skulle være for at spare det dyre administrationsapparat. Jeg finder nu, at dette spørgsmål også må underkastes en nærmere prøvelse. Vore erfaringer siger jo, at fortsættelses-